Sportul Magazin

CINCI MINUTE CU DAN CRISTEA, CAMPIONUL SLALOMULUI

Desigur că nu auziți pentru prima dată acest nume. Dan Cristea este șeful de promoție al generației sale, unul din cei mai talentați schiori români ai tuturor timpurilor. Modest, respectuos și tăcut, este tuturor simpatic și plăcut. Tăcerea și rezerva sa nu sînt defecte. Sînt ziduri în spatele cărora Cristea zăgăzuiește marile sale energii interioare, pe care le eliberează numai pe pîrtie, în probele de slalom. Pentru multe cariere sportive, 9 titluri de campion național, 4 de campion balcanic și 3 de campion international ar putea să însemne un bilanț final, mai mult decît meritoriu. Dar pentru cei 23 de ani ai lui Cristea, cîe nu sînt decît o platformă de pe care abia încearcă, conștient și lucid, să atace marile performanțe.

— De cînd faci schi, Dane, și cui îi datorezi „botezul" alunecării ?

— De la 6 ani, și „naș" mi-a fost unchiul meu, antrenorul Mircea Enache.

— Dar în formația ta actuală de concurent redutabil, pe cine nu poți uita ?

— Echipa actuală, clubul Dinamo și pe antrenorul Kurt Gohn. Dar orice sportiv este ca o pîine. El crește dacă făina e bună și dacă brutarul o lucrează cum trebuie și la timp.

— Ce schior mare te-a impresionat ? Pe cine ai vrea să imiți ?

— Marii campioni nu pot fi imitați, ci pot fi doar urmați. Din observații și comparații, aș vrea să-l urmez pe Patrick Russel.

— Te asemeni cu el ?

— Poate, ca stil. Îmi place schiul total" pe care-l practică, eficace în primul rînd și spectaculos în același timp.

— El este și adversarul față de care vrei să-ți referi performanțele ? .

— Poate o să mă condamnați. Deocamdată, mi-am propus un alt schior mare. Roland Thoeni. Steaua sa abia răsare. Mulți vor zîmbi, poate, dar ca să reușești trebuie mai întîi să năzuiești, să vrei. Visele îndrăznețe nasc realitățile. Și privind în mine și în alți colegi ai mei, deslușesc că avem puterea de a încerca.

— Ce-i lipsește schiului alpin ca să reușească ?

— Încă destul de multe. Așa cum a fost și în fotbal : mai întîi încrederea. Celelalte vin după: muncă mai multă și de calitate, contacte permanente, într-un sistem competițional cu elita mondială, materiale, o echipă completă și un spirit al ei...

— Ești pentru polivalență sau pentru specializare în schi ?

— Specializarea presupune neapărat polivalență — mai ales în pregătire. Nu există un mare slalomist fără a fi și mare coborîtor. Coborîrea fixează virtuțile tehnice ale slalomistului, le dă siguranță și măreție. Imobilate de viteză, aceste virtuți devin și mai fructuoase în slalom. Așa înțeleg specializarea.

— Crezi că experiența poloneză „Bachleda" poate avea și un corespondent românesc ?

— Bachleda este un răspuns dublu și pentru chestiunea specializării pe probă și pentru posibilitatea reușitei unui experiment românesc. De altfel, nu este singurul : Erick Haker (Norvegia) sau Francisco Ochoa (Spania) nu fac decît să demonstreze că ceea ce s-a obținut pe un meridian poate reuși și pe altul.

B. MIHAI

CINE ÎI POATE DEPĂȘI ?...

Cine străbate mai repede distanțele : schiorul, boberul, săritorul de pe marile trambuline sau sportivul de pe mica sănițuță ? O relatare completă asupra acestei întrebări ne oferă revista poloneză „Sportowiec". (Cifrele nu trebuie confundate cu recordurile realizate în disciplinele respective, deoarece acestea au fost obținute în condiții speciale).

● **130 km pe oră** — aceasta este viteza cu care a coborît pîrtia marii trambuline schiorul Manfred Wolf, din Republica Democrată Germană, înainte de a stabili recordul mondial absolut de 165 metri.

● **95,76 km pe oră** — cu această performanță au obținut primul loc la concursul de la Königssee perechea de concurenți la sănițe Hornlein și Bredov (R.D. Germană) în anul 1972.

● **93,60 km pe oră** — constituie viteza medie cu care schiorul elvețian Bernard Russi a obținut primul loc la proba de coborîre de la Saint-Moritz, în anul 1971.

Un an mai tîrziu, același schior a devenit campion olimpic în această probă a triatlonului alpin.

● **90 km pe oră** este performanța cu care concurentul Harald Erig, din R.D. Germană, a obținut primul loc la proba de sănițe individual de la concursul din Königssee, din anul trecut.

● **84,24 km pe oră** — este timpul cu care echipajul de bob-2 din R.F. a Germaniei, Floth-Bader, a obținut primul loc la Königssee, în anul 1971.

● **78,84 km pe oră** este timpul realizat de „regina" sporturilor de iarnă, schioarea austriacă Annemarie Proell, la proba de coborîre a concursului de la Grindelwald (Elveția), în anul 1971.

Și acum cîteva cuvinte despre recordurile absolute în schiul alpin, în ceea ce privește viteza de deplasare. Ele aparțin, la masculin, italianului Alessandro Carse și este de 184,233 km pe oră, stabilit în vara anului 1971, în localitatea Plato Rossa (Italia), din Alpi. La feminin, acest record are o uimitoare longevitate, deoarece au trecut nouă ani de cînd, în stațiunea de sporturi de iarnă Cervinnia (Italia), austriaca Krista Stattner a obținut la coborîre o viteză de 143,024 km pe oră.

CELE DOUĂ MARI VISE RENĂSCUTE...

...Oblemenco și Marin Olteanu, *împreună, la Băile Herculane. Imagine bogată în semnificații, surprinsă de către fotoreporterul nostru* S. Bakcsy.

...8 octombrie '72. Cu cinci minute înainte de finalul partidei cu Rapid, Marin Olteanu, excelentul fundaș al Steagului roșu, se accidentează grav și părăsește terenul pe targă. A doua zi urma să plece la București, la convocarea lotului național. La prima sa convocare în lotul mare Dar... A urmat o operație grea, însă mîna pricepută a doctorului D. Tomescu a făcut încă o dată minuni. În ianuarie, la Băile Herculane, Marin Olteanu urma un tratament special (băi și raze), cu gîndul la reapariția sa în arenă. „Nu mă grăbesc, n-are rost să stric tot ce-am făcut pînă acum, numai ca să joc cu cîteva săptămîni mai devreme. La sezonul de primăvară nu mă gîndesc, în turul campionatului viitor vreau să reintru, dar atunci fără nici o teamă, refăcut și fizic și moral !". *Cuvintele lui Marin Olteanu dovedeau foarte mult realism și maturitate...*

...24 octombrie '72. La două zile după meciul cu Jiul, în care „tunarul" Craiovei înscrisese două goluri, punîndu-și din nou candidatura la titlul de golgeter. În acea zi de 24 octombrie, Oblemenco a suferit o perforație de ulcer. O operație, complicații, a doua intervenție chirurgicală... Dar, la începutul lui ianuarie, Oblemenco primește îmbucurătoarea veste că poate începe antrenamentele. La Băile Herculane, unde a fost surprinsă imaginea de mai sus, Oblemenco a parcurs zeci de kilometri cu gîndul declarat „să cîștig, din nou, titlul de golgeter !"...

...Imaginea aceasta surprinsă la Băile Herculane ar putea fi intitulată foarte bine și „Cele două mari vise renăscute la începutul acestui an"...

Mircea BĂTRÎNU

BENFICA—20 MECIURI JUCATE, 20 CÎȘTIGATE !

Benfica își continuă irezistibila ei cursă în campionatul de fotbal al Portugaliei. Ea a cîștigat TOATE cele 20 de meciuri susținute pînă acum, depășind pe a doua clasată cu mai mult de 10 puncte !

În ciuda acestei performanțe excepționale, clubul lusitan n-a mai reînnoit contractul antrenorului său, englezul Jimmy Haagan, ceea ce contravine... regulii că antrenorii își pierd postul, numai atunci cînd echipele de care se ocupă nu realizează rezultatele așteptate de suporteri și de conducătorii de cluburi.

JUDO FEMININ INTERNAȚIONAL

Proliferarea probelor feminine în programele sportului mondial este un fapt de netăgăduit. Iată o nouă dovadă.

În momentul întocmirii calendarului său pe anul 1973, federația elvețiană de judo a luat o inițiativă originală, prevăzînd pentru 6 mai, în localitatea Balerna (lîngă Chiasso), primul campionat internațional de judo rezervat femeilor !

ION MONEA ÎȘI CAUTĂ URMAȘUL...

După aproape 14 ani petrecuți între corzile ringului, iată că Ion Monea, unul dintre cei mai redutabili pugiliști ai țării, a agățat — nu fără o umbră de regret și melancolie — mănușile în cui. A trecut un an și mai bine de la clipa aceea, dar Monea n-a uitat încă ultima gală a carierei, ultimele aplauze, ultimul anunț al crainicului și ultima sa victorie, din cele aproape 290 de confruntări...

...Ion Monea rămîne cîteva clipe tăcut, privește gînditor pe fereastră la joaca copiilor din parc, care se bombardează cu bulgări de zăpadă, chiuind veseli, plini de voioșie...

— Am fost și eu ca ei odată, continuă Monea, aveam idoli sportivi, și visam să devin la fel de puternic și curajos ca ei... Am debutat ca junior la Dinamo, în 1957, și am cîștigat titlul de campion la categoria semimijlocie. Traian Ogrinjanu a fost cel care mi-a legat șireturile mănușilor, pentru prima oară. Apoi m-a văzut maestrul Constantin Nour și am rămas legat de el pînă cînd am părăsit ringul. Pe atunci, cînd debutasem, nu aveam decît curaj și voință. Nour mi-a dat restul. Și mai ales, m-a învățat legea elementară a ringului : „În box trebuie mai întîi să știi să te aperi și apoi să lovești".

— Care crezi c-a fost cel mai redutabil adversar aici, în țară ?

— Fără îndoială, Vasile Trandafir. Era un băiat puternic și lovea foarte tare. Dar știam să evit „uraganul" său din prima repriză și-l depășeam apoi confortabil. L-am pus K.O. de fiecare dată. O singură întîlnire a cîștigat-o el, pe merit, la sala Floreasca.

— Dar dintre adversarii străini? Cine au fost cei mai tari ?

— Fără îndoială, sovieticii Popecenko și Pozniak. Aveau toate calitățile : viteză, tehnică și o forță ieșită din comun. Amîndoi m-au întrecut, dar disputa cu Pozniak de la București a rămas memorabilă ! Păcat că n-am avut prilejul unei revanșe în fața lui Pozniak în Mexic, la Jocurile Olimpice. Dar acolo, m-a stopat în semifinale polonezul Dragan.

— Mi-aduc aminte. Ai fost accidentat în repriza a treia...

— Dragan m-a prins pe contră cu o lovitură care mi-a fracturat nasul... A urmat o operație de două ore, pe viu... Iar aceasta a fost, te rog să mă crezi, cea mai dificilă partidă a vieții mele.

— Vorbeai de idolii dumitale sportivi. Cine au fost ei ?

— Laszlo Papp, Enghibarian și Mircea Dobrescu. Îi admiram de asemenea foarte mult pentru curajul și tenacitatea lor pe Nicolae Linca și Gherghe Negrea. Dar, din păcate, recepționau prea multe lovituri, pentru că preferau lupta deschisă, fără cruțare.

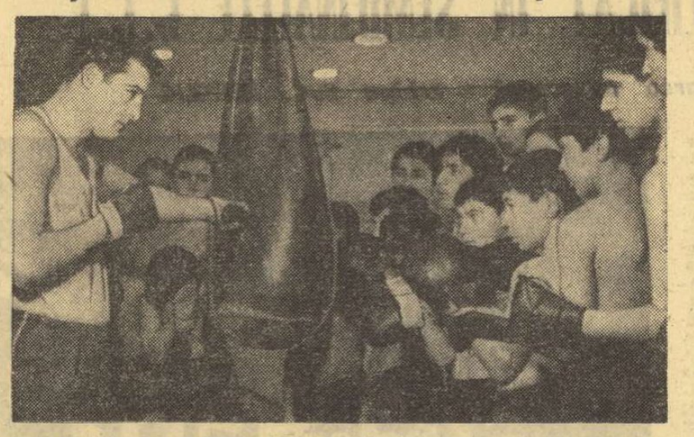

— Ce părere ai despre „noul val" al boxului nostru?

— Cred în Calistrat Cuțov. Dar trebuie să-și îmbunătățească mult apărarea. Fratele său, Simion, e foarte ambițios, dar se aruncă orbește în luptă și așa nu e recomandabil !

— Ce părere ai despre partida Frazier—Foreman ?

— Frazier a fost de nerecunoscut. Probabil că neglijase antrenamentele, tot umblînd prin lume cu orchestra sa de jazz. La box, nu merge cu doi pepeni într-o mînă. Foreman e puternic, ambițios, dar cam lent. Un meci cu Clay ar fi foarte interesant...

— Cine crezi că ar învinge ?

— La doi boxeri de același gabarit și mai ales de categoria grea, unde o lovitură poate fi decisivă, un pronostic e greu de dat. Cred însă că dacă Clay se pregătește cu ambiție și ajunge la repriza a cincea, cîștigă. E mai tehnic, mult mai tehnic...

— Ce faci acum ? Am auzit că ți s-a încredințat o secție de box la Dinamo. Lucrezi cu boxeri de performanță ?

— Nu. Mă ocup de instruirea copiilor și juniorilor. În fiecare dimineață vizitez două școli din Capitală și caut să depistez talente. Am adus la sală 80 de băieți, dar am oprit 40 dintre ei. E o muncă migăloasă, care cere tact, pricepere și mai ales multă, multă răbdare...

— Ce dorință ai în noua postură, de antrenor ?

— Visez să dau boxului, pe care l-am iubit și îl iubesc cu pasiune, un nou element de nădejde, croit pe „calapodul" lui Ion Monea. Și sper că într-o zi voi reuși...

...Și fostul campion și-a lipit din din nou fruntea de fereastră privind la joaca copiilor îmbujorați de ger, care începuseră o „trîntă" prin zăpadă... Cine știe, poate în clipa aceea, antrenorul Monea găsise un „voinicel" care îl interesa.

George MIHALACHE

„Copiii" lui Monea... Poate că printre acești mici boxeri, care încearcă să dezlege tainele „nobilei arte", se află și marele campion de mîine. Poate că nu. Oricum, boxul îi fortifică, îi învață să fie curajoși...

„EDITIONS AMPHORA" AU PUBLICAT RECENT „HANDBALL" de H. Firan și N. Massano

Într-unul din ultimele sale numere, cotidianul francez de sport **„L'Equipe"** publică o recenzie a cărții de specialitate „Handbal", apărută în cadrul „Edițiilor Amphora", la sfîrșitul anului trecut. Unul dintre coautorii manualului — alături de profesoara de educație fizică Nicolle Massano — este compatriotul nostru Haralambie Firan, asistent la I.E.F.S. București, fost antrenor al echipei reprezentative a Tunisiei.

Recenzia — analizînd cu pertinență cele peste o sută de pagini ale cărții — menționează apariția **„unei opere foarte complete"**, la redactarea căreia un mare aport și-a adus tehnicianul român, venit dintr-o țară în care handbalul a atins cele mai înalte culmi.

Cuprinzînd două părți — prima tratează o **„analiză minuțioasă a problemelor de tehnică"**, cea de a doua se ocupă de **„diferitele tactici de atac și apărare"** — cartea se recomandă ca un manual interesant, acoperind problemele complexe ale handbalului modern și făcînd totodată — prin contribuția unuia dintre autori — o excelentă propagandă mișcării sportive din România.

RĂSPUNDE ION POȘTAȘU

PETRE CONSTANTINESCU, CRAIOVA. Ștefan Covaci își continuă activitatea de antrenor, la Ajax Amsterdam, pînă la 1 iulie a.c., cînd îi expiră contractul.

ION NIJEKI, SATU MARE. **„Vă cheamă, într-adevăr, Ion Poștașu ?"** Bănuiți că nu ? Mă surprinde, oricum, că n-ați auzit de familia Poștașu. Din tată-n fiu răspundem la scrisori !

UN GRUP DE ELEVI DE LA LICEUL AGRICOL TULCEA. Iată o întrebare care ni se pune pentru prima oară, deși aduce în discuție un fapt deosebit de important: **„Dacă după primul meci de simplu, din cadrul unei întîlniri pentru Cupa Davis, unul dintre jucătorii titulari devine indisponibil, poate fi înlocuit de jucătorul de rezervă, la următorul meci de simplu ?".** Nu ! Și este de neînțeles de ce nu este abrogată această prevedere regulamentară, care nu ține seama nici de o posibilă accidentare a unui jucător, în drum spre stadion, în automobil sau pe jos. Practic, rezerva nici nu există. Jucătorul respectiv nu este considerat **„daviscupman"**, chiar dacă a susținut un meci, atunci cînd soarta întîlnirii era decisă și el înlocuise — pierzînd punctul dinainte, indiferent de rezultat — pe unul din jucătorii titulari.

MARIA SIRB, COMUNA TINCA. **„Am 14 ani și îmi place foarte mult fotbalul. Știu că Dinu, de la Dinamo, va împlini, la 2 august, 25 de ani. Cred, însă, că Boc este mai tînăr decît el, dar tatăl meu mă contrazice".** Cu riscul de a-mi purta pică, trebuie să vă contrazic și eu : Boc „merge" pe 27. La 3 iunie, îi și împlinește.

ION HIRLĂIANU, TECUCI. Sentința de condamnare pronunțată împotriva lui Cassius Clay, care a refuzat să participe la războiul din Vietnam, a fost casată, considerîndu-se ilegală. Fostul campion mondial n-a făcut nici o zi de închisoare.

FRANCISC SZABO, ODORHEI. I-ați scris lui Haidu (Steaua), rugîndu-l să vă trimită o fotografie sau un tricou. Și vă surprinde faptul că n-ați primit nici un răspuns. Pe mine nu mă surprinde, mai ales dacă mă refer la ceea ce i-ați cerut : un tricou. Este adevărat că nu i-ați cerut un elicopter, dar, oricum, sportivii nu pot da curs unor asemenea rugăminți, care înseamnă cheltuială de bani și de timp. Și raportați acestea la numărul suporterilor care pot avea astfel de pretenții. Dacă îl simpatizați realmente pe Haidu, lăsați-l să se pregătească și nu-i cereți să facă pe... Ion Poștașu. Ar fi și neconvenabil ca el să răspundă la scrisori și eu să trec în locul lui, în poarta Stelei, în retur !

ADRIAN CHERCIU, PITEȘTI. Este așa cum spuneți dv. : fostul internațional Jean Lăpușneanu, care a apărat poarta echipei naționale de fotbal, la C.M. din 1930, este membru în biroul colectivului de avocați Pitești, și nu președintele Colegiului județean, funcție pe care o deține avocatul Traian Zimnicaru, fost și acesta jucător de fotbal, la Oltul Tg. Măgurele. Facem cuvenitul... schimb de locuri.

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Atît deznodămîntul meciului cu Foreman, cît și faptul că Joe Frazier a fost însoțit de polițiști, pînă în dreptul ringului, v-a

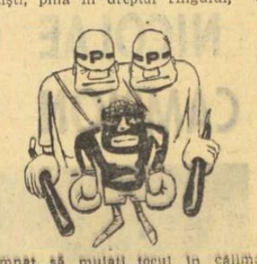

îndemnat să mulați tocul în călimară și să dați la iveală un catren (reușit !) :

În meci, văzînd că nu reziști
Și loviturile te-ating,
Mi-am zis : aceiași polițiști
Mai bine te păzeau în... ring !

HANS BATLTHES, SIGHIȘOARA. Nu știu dacă v-am descifrat bine numele. Pentru orice eventualitate, îmi cer scuze, deși nu e vina mea, ci a dv. La 14 ani, măsurați 1,87 m. Din punct de vedere al înălțimii, aveți loc, de pe acum, în orice echipă divizionară de baschet — sportul dv. preferat. Dar, văd că vă pasionează și fotbalul. Iată adresa cerută : Universitatea Cluj — Piața Păcii nr. 1-3.

MICU SAINER, PLOIEȘTI. Un alt catren, tot din Ploiești, pe marginea meciului Frazier — Foreman, inspirat de faptul că, în ziua meciului, Foreman împlinea 25 de ani :

Pe Joe, ei l-a „terminat",
Urgent, lovind fără cruțare.
Desigur, era așteptat,
Acasă, la... aniversare !

NELU S., TEIUȘ. 1. Adresa echipei U.T.A. : strada Poetului nr. 1. Să vă spun și orașul ? 2. Ultimul meci de rugby dintre România și Italia, disputat la 11 aprilie 1971, la București, s-a încheiat cu scorul de 32—6 în favoarea jucătorilor noștri. Deci, așa cum ați susținut dv.

Ilustrații : N. CLAUDIU

FOTBALUL CUCEREȘTE NOI TERITORII

ZANZIBARUL SUB MAGIA BALONULUI ROTUND...

Hăt-departe, în Oceanul Indian, alături de trupul uriaș al Africii din care pare să se fi desprins cîndva, locuitorii unei insule cu nume romantic, Zanzibar — 2643 km² suprafață, aproape un milion populație, din 1964 parte a Tanzaniei — descoperă fotbalul adevărat abia acum, străduindu-se, asemenea eroilor din basme, să recupereze într-un an ceea ce au făcut alții în zece...

Rămași 80 de ani sub dominația colonială britanică, băștinașii acestei bucăți de pămînt au cunoscut jocul cu mingea mult mai tîrziu decît vecinii lor continentali, primele manifestări de fotbal organizat datînd în Zanzibar — după opinia lui Mahjoub Faouzi, corespondentul pentru Africa al lui „Miroir du Football" — de prin anii 1950—1955. Întîrziat de condițiile geografice — distanța pînă la continent a constituit îndeobște un zid — și mai ales, de cele climaterice — temperatura atinge obișnuit 60°C, iar umiditatea devine adesea, spre mijlocul zilei, de sută la sută — fotbalul din Zanzibar a progresat lent. Pînă în 1971, nu se organizase pe insulă nici un fel de campionat, echipele existente dispunîndu-și întîlnirile în cadrul unor competiții cu caracter întîmplător.

Cu ajutorul material al autorităților, și prin eforturile antrenorului Kurt Kresse de la Dynamo Dresda, Zanzibarul a cunoscut, anul trecut primul său campionat de fotbal, angajînd 14 echipe, dintre care cea mai consolidată s-a dovedit „Y.L." Zanzibar (Young's League) întîia campioană de fotbal din istoria acestor locuri.

Încetul cu încetul, selecționata insulei — alcătuită în mod experimental — a făcut progrese și, în vremea din urmă, a început să se impună printre vecinii din Africa orientală, învingînd Kenia (3—2) sau terminînd la egalitate (1—1) cu Uganda, țări în care jocul cu mingea este mai „bătrîn" cu cîteva decenii decît în Zanzibar.

„Să nu mire pe nimeni — scria același Faouzi — dacă într-o bună zi echipe profesioniste de prim rang din Europa își vor trimite iscoade pe plajele din Zanzibar. Am văzut acolo cîțiva băieți capabili să joace oricînd în campionatul Franței, fără să se facă de rușine".

Hăt-departe, pe o bucată de pămînt înconjurată de apele oceanului Indian, fotbalul a ajuns cu firească întîrziere, dar a făcut pași atît de repezi, încît i se prevede o viguroasă ascensiune, anunțînd — de ce nu ? — talente de primă mînă, ca Eusebio sau Coluna, plecați cîndva din Mozambicul vecin...

Jucătorii primei selecționate a Zanzibarului, surprinși la micul dejun înaintea unui nou antrenament...

LA 8 FEBRUARIE VA INCEPE

UN NOU ASALT AL EVERESTULUI

Expediția italiană condusă de G. Monzino încearcă să reediteze isprava de acum 20 de ani a lui Hillary și Tensing

Se împlinesc, anul acesta, două decenii de cînd omul, în nesfîrșita-i sete de cunoaștere, a pus pentru prima oară piciorul pe cel mai înalt vîrf al planetei noastre : Everestul. La 29 mai 1953, apicultorul neozeelandez Edmund P. Hillary și șerpașul nepalez Norke Tensing au ajuns la cei 8 848 m ai piscului acoperit de zăpezi eterne, ceea ce i-a și atras numele de „al treilea pol al pămîntului".

De-atunci s-au mai organizat expediții pe uriașul vîrf. Unele, încheiate cu succes (ca aceea efectuată pe versantul nordic de o echipă de alpiniști din R. P. Chineză, în 1960), altele soldate cu eșecuri (cum s-a întîmplat chiar anul trecut cu expediția condusă de englezul Ch. Bonnington).

În primăvara acestui an, Everestul va fi asaltat de o nouă expediție. O organizează Clubul alpin italian (C.A.I.) cu substanțialul sprijin al statului și al forțelor armate. Este prima expediție italiană pe acest vîrf și conducătorul ei, un om de munte cu vastă experiență, Guido Monzino, dispune de condiții optime pentru această, fără îndoială, dură confruntare cu înălțimile, cu zăpezile și ghețarii, cu viscolele necruțătoare.

Efectivul propriu-zis al expediției va număra 63 de persoane, iar auxiliarele sale vor consta din 50 șerpași și 1 500 hamali. Materialele, echipamentul și alimentele necesare totalizează nu mai puțin de zece tone ! Expediția va beneficia și de aportul a două elicoptere special construite pentru zboruri de altitudine, precum și de un „nucleu-radio" care va permite nu numai comunicarea între diferitele sale grupuri, dar și cu centrul de la Roma al Aeronauticii italiene.

Grupul alpiniștilor italieni, printre care se află experimentați cățărători ai stîncilor ca M. Minuzzo, S. Messner, M. Dotti și milanezul (cu nume predestinat) Marco Polo, se află de mai multe zile în Nepal. Startul în marea aventură urmează să se dea la 8 februarie din localitatea Lukla, ea însăși aflată la 2200 m altitudine. Marșul de apropiere la tabăra de bază — situată la cca 5 400 m — va dura, în principiu, trei săptămîni. Rămîne de văzut, firește, în ce măsură starea timpului va permite utilizarea elicopterelor.

Se apreciază că instalarea taberei de bază va fi gata spre sfîrșitul lunii martie, cînd va începe urcușul pentru instalarea celorlalte tabere. Pînă sub peretele Șeii de sud vor fi create 6 tabere. Cea de a 7-a urmează a fi instalată chiar pe Șaua de sud, iar a 8-a tabără, care va constitui punctul de plecare în asaltul final al vîrfului, va fi amenajată la 8 500 m.

Cu tot echipamentul excelent de care dispun, alpiniștii italieni și colaboratorii lor vor trebui să facă față unor dificultăți inevitabile. Este vorba, mai ales, de cascada de ghețari, întinsă pe o diferență de nivel de 1 000 metri, care nu poate fi ocolită, aflîndu-se pe „drumul Everestului". Este vorba, de asemenea, de starea vremii. Aici ninsorile sînt extrem de abundente, iar vîntul atinge adesea o viteză de 200 km pe oră.

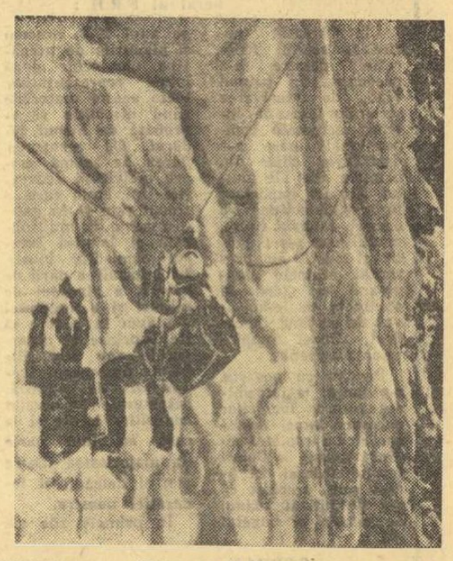

Pentru ultima etapă, alpiniștii vor avea — potrivit observațiilor localnicilor — 2—3 zile mai liniștite, care se situează între prima și a doua săptămînă a lunii mai.

O nouă întreprindere a alpiniștilor, plină de riscuri nebănuite, ne va atrage atenția, în lunile următoare, spre pata intens cafenie din nordul Indiei, acolo unde se află „zeița mamă a pămîntului", cum sună numele Everestului în graiul tibetanilor.

Sebastian BONIFACIU

Chiar dacă dispun de un echipament ultramodern, alpiniștii duc o luptă extrem de dură cu muntele și intemperiile pe povîrnișurile „optmiarilor" din Himalaia.

Prima expediție pe Everest are loc în 1921, cînd G. Mallory atinge Șaua de nord (7 007 m). În 1922, același Mallory — împreună cu Norton și Sommerwell — urcă pînă la 8 225 (fără măști cu oxigen). 1924 — Norton și Sommerwell ajung la 8 572 m, dar abia peste 29 de ani ultimii 276 m, pînă la vîrf, sînt pentru prima oară străbătuți de Hillary și Tensing.

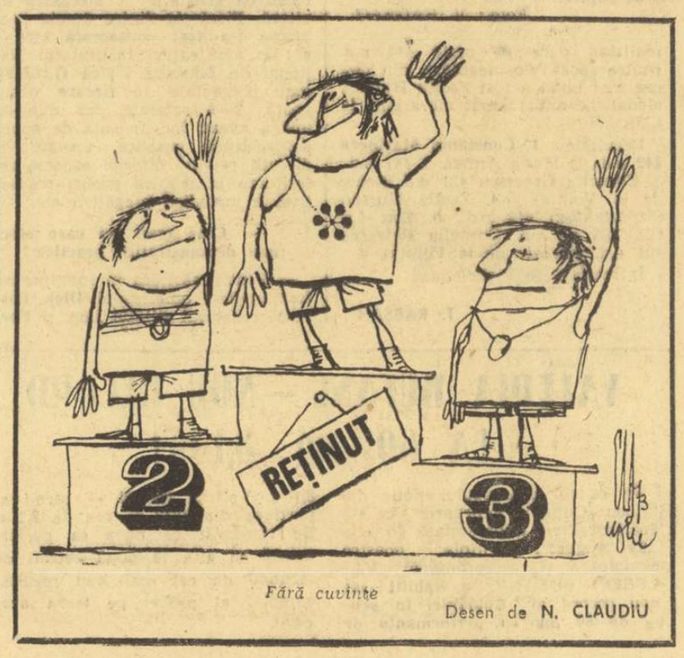

Fără cuvinte

Desen de N. CLAUDIU

ȘTIAȚI CĂ...

...dorul de atletism îi mai aduce, din cînd în cînd, în concursuri, pe Valeri Brumel ? Recent, într-un concurs de sală desfășurat la Moscova, el a trecut peste ștacheta ridicată la 2,05 metri.

...în Olanda, patinajul face concurență... fotbalului ? Și, pentru a evita o asemenea... ciocnire, s-a decis amînarea etapei de campionat din 18 februarie, întrucît la această dată televiziunea olandeză va transmite, „în direct", mai multe secvențe ale unui concurs internațional de patinaj.

...la o recentă licitație de tablouri care a avut loc la Viena un mare comerciant a plătit suma de un milion de șilingi austrieci pentru un tablou reprezentînd o fază de fotbal și fiind intitulat „Meciul secolului". Tabloul a fost realizat în 1932 de pictorul Fritz Hunderwasser.

...doi cunoscuți sportivi finlandezi, schiorul E. Maentyranta și alergătorul J. Vaatainen au început pregătirile pentru crearea unui sindicat al sportivilor din țara lor. Principalul scop al acestui sindicat este ajutorarea sportivilor de elită, fie în timpul pauzelor forțate cauzate de accidente, fie în momentul cînd părăsesc activitatea de performanță și au nevoie să își găsească o ocupație pentru restul vieții.